

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 14 : De Thamyri

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 14 : De Thamyri](#) est une version augmentée de ce document

---

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 15 : De Thamyris](#) est une transformation de ce document

---

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 14 : De Thamyris](#) est une transformation de ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VI, 14 : De Thamyri, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/886>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Thamyris](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Mythologiae

Interiit, cum multos haberet. Atque cum pestilentia autor sit sol & luna, quis ex calore vaporumque copia illa nascatur, proditum est in fabulis Apollinem & Dianam illos sagittis confodisse. ad tantos dolores cum oblitu puerit, & proprie sensu Niobe mater eorum videtur, dixerunt fabularum artifices illam fuisse in lapidem conuertitam. Dicti sunt homines eo tempore in faxa iure mutati, quia crudeles sunt homines & inhumani ob metum in his opportunitatibus, neque ullus est vel affinitatis, vel amicitiae firmus nodus. Verum cum decimo die cessasset pestilentia, tunc sepulturam dicuntur obtinuisse. at nunc de Thamyri dicimus.

10

De Thamyri.

Cap. X I I I I.

Thamyris Philammonis & Arfix filius genere Thracius forma corporis praestantissimus ob animi doctes omni laudum genere floruit. atque inter ceteras eius virtutes illa etiam commemoratur, quod eius carmen ita sonorum, itaque coccinum fuit ut ab ipsis Musis compoibum videretur. Scriptum reliquit Plut in libro de Musica hunc bellum a Titanibus aduersus Deos gestum tanta concinnitate orationis, tantaque modulationis suauitate composuisse, ut nullum poema videri posset præstantius. Sed quoniam cum præstantia ingeniorum semper ferè coniuncta est arrogantia, & temeritas, & ceterorum in eo genere præstantium contemptio, ausus est Thamyris vel Mulas ipsas, per quas ipse ceteros antecelluit, contemnere, conuiciis afficer, & in certamen cantus prouocare, cum gratias potius illis pro acceptorum magnitudine agere conueniret. Hic igitur Thamyris cum esset in Messenia, atque ex Oechalia ciuitate Dorium versus proficeretur, Musasque in certamen canens prouocasset, dicitur illas obuias habuisse, cum quibus pactus est, si viceret, se velle cum omnibus congregandi sin vicius fuisset, illarum arbitratu se ponas subitum, ut scripsit Myrleanus Asclepiades. Hie igitur a Musis vicius statim oculis captus fuit, & canendi scientia priuatus, ut tellatur Homerus in secundo Iliad. his verbis;

30

Ἄριπαντας θεούς μηδέ τίτανα,
εγκλήματα μηδέ λυπήσαι τηγανίσθε.
Τίνεις πότε οὐχειράς ενεργειας, οὐτερού δέ τινα
Μύρες αἰδονεις εντύπω δέ τις αἰδερχειον.
Αἴδη χειλοπόντας ποτε Σίσης, οὐτερού δέ τινα
Θεωρίας ἀφιλούττε, τινὲς ισχιασθεις φέρειον.

Et Dorion, hic ubi Musæ

40

Oechalia Thamyrim redeuntem carmine Thracem
Priuarunt, fuit ausus enim se vincere Musas
Cantando iactare, modo ne prælia vitente:
Occurrantque sibi Musæ Iouis inclita proles.
Iratae Musæ cæcum fecere sed illum.

Et cantum, citharamque viro rapuerunt superbo.

Pausan. tamen in Messeniaca id morbo Thamyri accidisse scribit, cum & Homero, & aliis nonnullis persimile Thamyri ob nullum Deorum contemptu, sed ob aliquam naturalem imbecillitatem contigerit. Prodicus vero Phœnælis, qui carmina in Miniadem compoluit, apud inferos supplicium pati Thamyrim

Thamyrim scripsit, ob suam in Deo temeritatē & arrogantiam: quod quidem rationi magis conuenit, cum rante arrogantia poneat luenda brevissimum sit tempus humanæ virtutis curios. ob eam calamitatem oculorum ferunt cœsas Thamyrim a componendis carminibus, quare dictæ sunt illi Musæ cantum & citharæ peritiam ademissa. At quam ridicula est Di boni alicinarum ineptiarum derisoris Zezx explicatio, quā prodidit chil. 7. hist. 108? inquit enim Thamyrim nobilem fuisse poetam, qui mundi creationem quinque millibus versuum complexus sit, sed cum esset superbus & arrogant, eiusque scripta periissent, fabulati sunt antiqui, ut ait, illum cum Muhis certasse, & factum cœcum, ac diuinam cantilenam illi fuisse ademptam. Hæc explicatio fabulæ quantopere frigat, quis non sentit? non enim propter has ambages, & rugas aniles, fabulæ facturæ ex cogitatz ab antiquis; sed, ut dicebam, quo nos deorum metu & reverentia, ab inani arrogantiâ abliterarent eorum exemplis, qui cum arrogantes fuissent, pœnas ingentes fuz temeritatis dederunt. ut essemus acceptorum à Deo beneficiorum & emores, ut neque nimis aduersis deprimeremur, neque felicibus rebus nimis extolleremur: quorum vitiorum utrunque & Deo minime placet, & homine sapiente est omnino indignum. Hæc causæ fuerunt, ut mihi quidem videntur, multò honestiores & probabiliores cur fabulæ huiusmodi fingerentur, quāvis alicuius historiæ fundamento fulciantur. at nunc de Marsyas dicatur. 20

De Marsyas.

Cap. XV.

Marsyas quoque Phrygius tibicen ob similem huic temeritatem & pecculantiam non leue supplicium subiuit. Hic Thyagnidis fuit filius eius, qui primus omnium mortaliū leges musicas ad laudes Deorum, quibus in solennitatibus Græci vbi sunt, accommodauit: qui Marsyas ausus est cum Apolline de tibiarum peritia contendere. Fabulati sunt hunc magna consuetudine cum Cybele fuisse coniunctum, sed diu postea peruagatum in Nysam ciuitatem ad Dionysium, qui ibi regnabat eo tempore, peruenisse: 30 vbi cum Apolline illic inuenito, qui cum ob alia multa præclarus, cum ob inventam citharam, & artem pulsandæ citharæ magno in honore habebatur, ausus est contendere: cum ipse tibias a Minerua eiectas suscepisset ut aiunt, hisque inflandis factus iam peritior sibi videretur. Apollinem igitur in certamen musices prouocavit ea conditione, ut victor victo quodecunque libueret, imperaret, ut testatur Pausanias in Phocaicis. Idcirco mansit ea consuetudo postea in magnæ matris sacrificiis, ut adessent illis etiam tibix, ut ait Myrleanus Asclepiades. in eo certamine igitur cum Apollo citharæ pulsasset, mox ore cantabat; ut Marsyas tibiis inflandis tantum erat peritus, quare etiam vicitus pœnas dedit suæ temeritatis. Illud certamen cōmitem fuisse non procul ab Apamia ciuitate iuxta lacum, in quo ad vsum tibiarum optimi calami gignuntur, scriptum reliquit Strabo lib. 12. ex eo lacu dicuntur manare fontes Marsyæ fluminis, cum Ouid. lib. 6. Metam. Marsyam scribat fuisse ab Apolline in fluvium mutatum. Nam fama est apud eundem lacum tibias a Minerua fuisse inventas, quas cum illa inflaret, seque in lacu conspexisset, orisque turpitudinem vidisset, & tumorem, illas abiecit, secedite & me inquiens malæ corporis depravationes, ut ait Athenaeus libro 14. has cum reperisset Marsyas, qui multò ante bella Troiana floruit, non solum in-

Aaa a flauit,